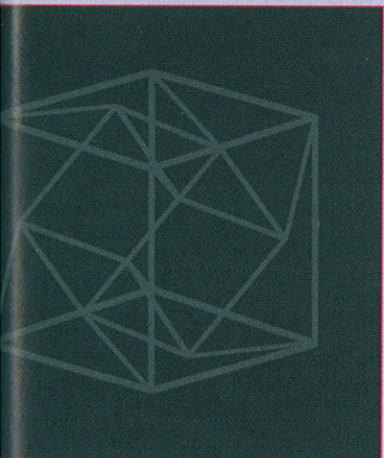

...maly" opent opvallend melodieus, maar vanaf het...
 ...e „Illuminoid Dream Sequence" gaat de band echt...
 ...os. Sterke en goed doordachte zanglijnen worden in...
 ...prachtig ondersteund door een zware gitaarmuur...
 ...etsen en moddervet drum- en baswerk. De muziek...
 ...ijk zangergericht, maar onderhuids gebeurt in instru...
 ...ritmisch opzicht een hoop interessants. Net als op...
 ...aten zijn de vingervlugge gitaarsolo's geweldig zui...
 ...kelijk. In een aantal tracks flirt het zestal opzichtig...
 ...metal, in andere nummers gaat de muziek richting...
 ...ssen Soilwork en in afsluiter „Alpha Omega" komen...
 ...verdwaaide doomy riffs voorbij. De basis van de CD...
 ...ijk rauw, zwaar pulserend en doorspekt met heerlijk...
 ...k. De teksten op "The Unseen Empire" waarschuwen...
 ...verborgen elite die wereldheerschappij nastreeft en...
 ...en voor ons onzichtbare manier probeert te realise...
 ...mers als „Domination Agenda" en „Rise Of The...
 ...egime" beschrijven bijvoorbeeld het doel en de mo...
 ...sprong van de verborgen leiders. Leuk voor de aan...
 ...n complottheoreties en geen seconde storend voor...
 ...e Scar Symmetry hoofdzakelijk waarderen vanwege...
 ...nde muziek.

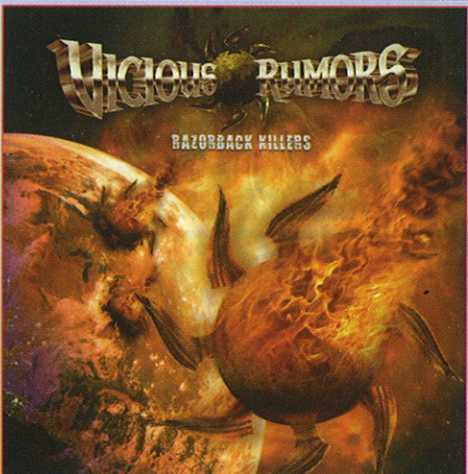
Tesseract
 Century Media/EMI
www.myspace.com/tesseract
 Angel **86**

Tesseract wordt gezien als een van de koplopers...
 ...t, een muziekbeweging die is ontstaan uit het over...
 ...eshuggah-gitaargeluid. Het vijftal steekt zijn voor...
 ...bands als Meshuggah en Textures dan ook niet on...
 ...of banken en vooral Fredrik Thordendals 'Special...
 ...bum lijkt de regelrechte voedingsbodem voor het...
 ...ract te zijn. Dat wil overigens niet zeggen dat deze...
 ...n kopie klinkt. Integendeel zelfs. Hoewel de Britten...
 ...bruikmaken van dat kenmerkende gitaargeluid (zie...
 ...t.com voor een omschrijving en een overzicht...
 ...e djent-bands), gaat de muziek op debuutalbum...
 ...verder dan dat. Waar Meshuggah een continue aan...
 ...nuwstelsel uitvoert, voert Tesseract je door middel...
 ...mbinatie van constant pulserende riffs, ingetogen...
 ...e zang van de indrukwekkende Dan Tompkins en...
 ...en songstructuren (het complete, eerder verschenen...
 ...g Fate"-zesluik maakt deel uit van het album) van...
 ...ind mee in een rustgevende, bijna tranceachtige...
 ...ef je het volume echter op en luister je aandachtig...
 ...e details die bijna ongemerkt voorbijkomen, dan zal...
 ...en hoezeer dit album tot in de puntjes verzorgd is, zo-

wel muzikaal als productioneel. 'One' mag dan ruim drie jaar in de maak zijn geweest, maar het plaatst Tesseract wel direct in de bovenste regionen van de progressieve metal.

VICIOUS RUMORS
 Razorback Killers
 (Steamhammer/SPV/Suburban)
www.myspace.com/viciousrumors
 Metal Mike **84**

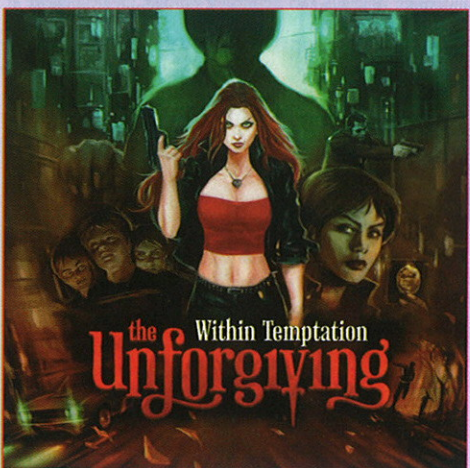
'Digital Dictator', uit 1988, is nog steeds mijn favoriete Vicious Rumors-album, en ik ben niet de enige die er zo over denkt, getuige de vele nummers die van dat album nog steeds in de setlist van deze band uit Californië zitten. Het doet me dan ook deugt om te constateren dat de band op 'Razorback Killers' zijn oren duidelijk naar dit album heeft laten hangen. Het was elk jaar weer een verrassing met welke zanger band-leider/gitarist Geoff Thorpe op de proppen zou komen. Ditmaal is Brian Allen de gelukkige. Hij zingt zeker niet onverdienstelijk. In de hoge regionen doet hij me aan Bruce Dickinson herinneren. De meeste nummers zijn door Thorpe geschreven, in samenwerking met oudgediende, drummer Larry Howe. „Murderball" opent flitsend, maar wat wil je als je Testaments Eric Peterson de gitaarsolo laat inspelen. Op zich niet nodig, want Thorpe en Kiyoshi Morgan vechten zelf ook heerlijke gitaarduels uit, met het spetterende „Razorback Blade" als overduidelijk bewijs. Het nummer had zoals gezegd zo op die klassieker uit 1988 kunnen staan. Aan de andere kant is dat de reden dat dit album niet de maximale score krijgt. Er is té duidelijk van de digitale dictator geleend. „Black" is qua tempo gewoon een vervolg op „Lady Took A Chance" en het instrumentale intro van „Bloodstained Sunday" heette vroeger gewoon „Replicant". Wel mooi gitaarwerk op dit nummer van voormalig VR-lid Marc McGee, die eh... ook al 'Digital Dictator' inspeelde. Het is natuurlijk geen doodzonde om van jezelf te jatten. AC/DC doet dat al ettelijke decennia. Mij hoor je dus niet klagen dat „Axe To Grind", evenals „Right Of Devastation", gewoon andere versies van „Worlds And Machines" zijn. Nightranger-snarenplukker Brad Gillis (ooit ook actief bij Ozzy Osbourne) verzorgt de solo's op de loodzware afsluiter „Deal With The Devil": het beste Vicious Rumors-album sinds 1988!

WHITESNAKE
 Forevermore (Frontiers/Rough Trade)
www.myspace.com/whitesnake
 André Methorst **77**

David Coverdale weet van geen ophouden. Drie jaar na 'Good To Be Bad' levert de rock-'n-rolldinosaurus een nieuw Whitesnake-album af en is er zelfs een wereldtoer gepland. 'Forevermore' is wat dat aangaat dus een toepasselijke album-titel. En dat album opent ijersterk met het harde „Steel Your Heart Away", waarbij het harmonicaspel voor een lekkere southern sfeer zorgt. Ook op het pompende „All Out Of Luck" en het tot single/videoclip uitverkorene „Love Will Set You Free" wordt het gaspedaal voortdurend ingetrapt. Door de moddervette productie, het spetterende gitaarwerk van Doug Aldrich en Reb Beach, en de stevig hakkende drummer Brian Tichy (Ozzy Osbourne, Billy Idol, Foreigner) klinkt Whitesnake anno 2011 agressiever dan ooit. Op het commerciële „Easier Said Than Done" en „Tell Me How" doet de band het wat rustiger aan en komt het typische '1987'-gevoel bovendien. Simpele songs met dito teksten, waarbij de clichés je als vanouds om de oren vliegen. Helaas glijdt het album na deze vijf geslaagde nummers af naar een soms zeer bedenkelijk niveau. Een 'mid-albumdip' zullen we maar zeggen. Gelukkig wordt op het groovy „Whipping Boy Blues", de uptempo rocker „My Evil Ways" en het afsluitende titelnummer de draad van het sterke begin weer opgepakt. 'Forevermore' verschijnt in maar liefst zeven verschillende uitvoeringen, waaronder vanzelfsprekend op vinyl. De meest gelimiteerde release is de Engelse 'Snake-Pack'-editie met afwijkend artwork, twee bonus-livesongs, een 132 pagina's tellende glossy, een poster en een speld. Het is maar dat je het weet.

WITHIN TEMPTATION
 The Unforgiving (Sony Music)
www.within-temptation.com
 Robert Haagsma **85**

'The Unforgiving' is meer dan zomaar de nieuwe CD van Within Temptation. Het werkstuk gaat vergezeld van drie korte films, die gebaseerd zijn op songs van het album. In de loop van dit jaar zullen bovendien zes stripboeken verschijnen, waarin het concept van 'The Unforgiving' verder uitgewerkt zal worden. Het is daarmee de meest ambitieuze release van een Nederlandse band ooit. Toch werd er her en der met wat argwaan afgewacht waar Within Temptation mee voor de dag zou komen. Zou de band rond zangeres Sharon den Adel en gitarist Robert Westerholt definitief gekozen hebben voor jarenlang popmuziek? Het blijkt allemaal reuze mee te vallen. „Faster" ging al aan het album vooraf en is inderdaad een van de meest toegankelijke songs. Het laat tegelijkertijd horen waar anno 2011 de kracht van Within Temptation ligt: het schrijven van toegankelijke songs en die spectaculair laten klinken. Den Adel zingt bovendien beter dan ooit. Het leeuwendeel van 'The Unforgiving', waarop schuld en boetedoening het thema is, bestaat uit robuuster werk. Zoals krachtig klinkende nummers als „Shot In The Dark", „In The Middle Of The Night" en „Iron". De gitaren hebben een extra laagje vernis gekregen, dat wel. „Fire And Ice" begint als een ballad en ontvouwt zich als een dramatisch nummer, inclusief een indrukwekkend koor. Het is Within Temptation op z'n best. Minstens zo dramatisch is „Lost", waarin ook een koor opduikt. Het enige nummer dat mogelijk voor tweespalt in de fanschare zorgt is „Sinéad", waarmee de band nadrukkelijk richting de dansvloer knipoogt. Toch blijft, ook dit, een heerlijk nummer. Het mistaast bovendien niet tussen de rest van de plaat. „Murder" en „A Demon's Fate" zijn weer bombastische rocksongs, terwijl „Stairway To the Skies" het overweldigende slotakkoord vormt. De scherpe randen mogen er bij Within Temptation af zijn, daar is wel veel voor in de plaats gekomen. Elke nummer, hoe verschillend ook, is ijersterk. Het complete concept bewijst bovendien dat Within Temptation in deze fase van de loopbaan ambitieuzer dan ooit is. Een in veel opzichten indrukwekkend album.